

тѣхъ двамата въ помѣщението на сѣда въ течение на часове да разисквамъ, да обяснявамъ, да моля и да настоявамъ, щото всички въпроси да бѣдатъ писмено повдигнати и изложени, щото българската държава да бѣде защитена по най-ефикасенъ начинъ. Споредъ желанието на нашия съветникъ тукъ, азъ натоварихъ нашата легация да се отнесе до видни френски адвокати, които биха могли въ този случай да ни помогнатъ, съзнавайки много добре, че тѣхното положение би било твърде деликатно, защото се отнася до една сдѣлка, която въ своята главна часть е сдѣлка, която не прави честь на никого; и, следователно, мѣчно е за насъ да говоримъ по нея, особено е мѣчно на държавнитѣ истци. Опититѣ въ този случай не можахъ да ни доведатъ до единъ резултатъ, защото задачата бѣше да се постави едно лице, което да изнесе и обществено този въпросъ въ четиритѣ зали на сѣда. Пледоарията за подкупническия характеръ на това дѣло или за мнението, което има г. Сазоновъ за българскитѣ държавници, косто се чете въ миналата сесия отъ г. Петко Стояновъ, нѣма значение. Важно бѣше да може да стане нѣщо друго. Това не може да стане. Хората, къмъ които ние се отнесохме, намѣриха, че не имъ е възможно да поематъ нашата защита. Споредъ свидетелствуването, което имамъ и което свидетелствуване въ последствие се потвърди писмено, нашата защита е била добра. Нашиятъ агентъ и сѣдия сѣ борили по дѣлото крачка по крачка и, следователно, сѣ направили всичко възможно въ този случай държавата да бѣде ефикасно защитена.

Азъ ще ви прочета решението на арбитражния сѣдъ. Ще ме извините, г-да, че продължавамъ, но смѣтамъ, че е необходимо да ви дамъ това изложение, така изчерпателно, подробно, обширно, за да прекъсна всички слухове и всички възможни недоразумения, които сѣ свързани съ това дѣло. Казвамъ, отъ писменитѣ сведения виждамъ, че действително нашиятъ агентъ и сѣдия сѣ изпълнили своя дългъ. Мене ми се зададе въпросъ въ Народното събрание: „Защо, за честта на България, нашиятъ арбитражъ не е останалъ на особено мнение? Азъ съмъ длъженъ да отбележа, че споредъ практиката, която съществува въ подобни сѣдилищъ, не може да има арбитражътъ особено мнение. Не е правилно това становище, което се разви тукъ, че арбитражътъ може да остане на особено мнение. По начало, арбитражътъ на Англия и Франция е на мнението на Англия и Франция, а арбитражътъ на България е на мнението на България, той е длъженъ да изрази мнението на държавата. Когато мненията на двамата арбитражи сѣ съгласни, тогава тѣ решаватъ, когато мненията имъ не сѣ съгласни, решава суперарбитражътъ и затова се назначава суперарбитражъ. Защищавайки интереситѣ на държавитѣ, арбитражитѣ ще се държатъ като сѣдии, но тѣ не сѣ сѣдии въ истинския